

TIDLIGERE DIATAHS-REKTOR ØYSTEIN THELLE OM ALF. B. OFTESTAD'S SISTE BOK:

Diakoniens fornyelse:

Ubestikkelig tro mot en visjon

Av sogneprest Øystein
Thelle

Jeg sitter med en hendig artikkelsamling i fanget. 18 artikler om diakonale emner – historisk, bibelteologisk, systematisk, dog mest i populær form – fra årene 1971 til 1983, samlet mellom to permer. Tettskrevet, men allikevel oversiktlig. Som i de fleste slike nokså sammensatt, men her allikevel bemerkelsesverdige enhetlig. Signatur umiskjennelig: Alf B. Oftestad.

Noen av overskriftene kan være nyttig å ta med: – Gud ble menneske i Jesus Kristus, diakoniens forutsetning. – Kirketanke og diakonisyn – Hva sier Guds ord om diakonien? – Nattverd og diakoni. – Å forkynne til diakoni. – Diakoniatet i Den romersk-katolske kirke. – Menneskeverdet i Skriftens lys.

Hele samlingen er preget av den soliditet som er karakteristisk for opphavsmannen. Diakonien rotfestes i den trinitariske bekjennelse, sentreres i kristologien og gis sin ecclesiologiske basis i de helliges samfunn og nådens midler, alt sammen begrunnet og utfoldet under henvisning til Skriften og bekjennelsen. Oftestad fremstår således som ortodoks lutheraner, men ikke slik at han kun reproducerer alle de gamle sannhetene eller er blind for mangler eller skjevutviklinger i de reformatoriske kirker. Oftestad nøyer seg ikke med å gjenta. Han er i stand til å tenke, tenke med kirken, tenke nytt i forlengelsen av det gitte, se sammenhenger, prøve ut nye muligheter. Å være bekjennelsestro lutheraner er

alt annet enn kjedelig. Det er rikt og spennende. Det åpner for Skriftens vidunderlige fylde og dybde, det åpner opp for vitnesbyrd og erfaringer fra den gamle kirke – og for å motta impulser og innkast fra våre søsterkirker. Alt sammen i uoppørlig kritikk og selvkritikk og i kamp med problemene og fristelsene.

To grunnmotiver gjennompreger, etter hva jeg kan se, grunnsynet:

– Det ene er en **uttalt sans for det skapte, det jordiske, ytre.**

– «Det er godt å være skapt». «Å bli menneske er ingen fornedrelse».

Utsagnene er karakteristiske. Sansen for det skapte og det jordiske knyttes nemlig til skapelse og incarnasjon. Men konsekvensene er også ufrakommelige: for forståelsen av kirken som legemlig og synlig manifest i verden, for etikken gravitasjon i retning av ordningene, handlingene og det ytre, og for diakoniens forhold til det hele menneske.

– Det andre grunnmotivet kommer **fra syndefallet og dets konsekvenser.** Det medfører nemlig ikke bare en påtagelig realisme i forhold til ideologiske utskielser og politiske frelseslærer, men også til en sterk understrekning av Skriftens vedvarende autoritet (som en erkjennelsesmessig realisme) og til en fordykning av et nødsbegrep som i den diakonale debatt ofttest har vært meget grunn. Frelse må til. Kristi kors er også diakoniens forutsetning, og etterfølgelsens kors er ofte diakoniens umiskjennelige følgesvenn.

Mange slags følelser og minner

jager gjennom meg' ved lesningen av denne boken. Gode og vonde. For tidsrommet var dramatisk og problematikken var og er spenningsfylt.

Forfatteren har ikke fått mye gratis. Slike standpunkter bærer man ikke ustraffet i vår kirke. Man gjorde det i hvertfall ikke i 70-årene. Ikke i diakonisammenheng. Men Oftestad har vært ubestikkelig tro mot det han hadde sett og oppdaget. Han har også evnet å utdype og supplere visjonen. Skulle jeg nevne noe som i lengden blir et savn, måtte det bli at sosialetikken snart fikk sin positive fremstilling slik Oftestad ser den. Som regel dukker sosialetikken opp i polemisk sammenheng eller som en konsesjon som ikke utfoldes.

Det er ennå langt igjen, mener forfatteren i innledningen. Det er nok riktig. Men som han også er klar over, har meget modnet i vår kirke gjennom disse stridens år. Ikke minst har Oftestads forkynnelse, undervisning og publitikk båret frukt i så måte.

Mange kjenner Alf B. Oftestad som polemiker. Og det er sant at polemikk er en av hans begavelser. Da kan han også iblant bli noe unyansert og tung på labben. Det er han ikke i herværende artikkelsamling. Bidragene er ikke uten oppgjør og kritikk. Frontene er klare nok. Men tonen er rolig og undervisende, uten derved å bli kjedelig. Han er for meget av en forkynner og en pedagog til det. Fremstillingen er oversiktlig og veltalende.

(Artikkelsamlingen kan fåes kjøpt ved henvendelse til «Diatahs», Boks 23, Vinderen 0319 Oslo 3).